

JAN GEERTS

– dichter, verder, maar vooral dichter –

Van wat mensen gemaakt zijn (bij “Tijdrijder” van Peter Theunynck)

15 juni 2018 19 juni 2018

Van wat mensen gemaakt zijn. Van tijd. De kleine tijd die elke mens in zich draagt. De kermis waar we ons geluk verspelen, het reuzenrad van waaruit we verder kunnen kijken dan die tijd. Maar ook de jaren die we elkaar elk jaar opnieuw als gelukkig toewensen, ook al zijn ze dat soms helemaal niet. De grote tijd die zich niet laat bedwingen in lijstjes of plannen en waarvan de geliefde en dus ook de dichter wakker ligt. Het verre verleden waarin er op mammoeten gejaagd werd en toen de wereld nog onbeschreven was. De tijd van andere dichters (Kouwenaar, de Coninck, Van Ostaijen) die voortdurend eechoot. Peter Theunynck delft de tijd zorgvuldig op, reconstrueert de dingen zodat ze in de constellatie van het gedicht weer in bloei kunnen staan.

Van wat mensen gemaakt zijn. Van andere mensen; een vrouw, een dichter, een musicus, een vader wiens hand soms danst als een lelie... Want zonder andere mensen is de mens ontheemd, blijven deuren gesloten en worden bruggen opgehaald. De gedichten van Peter Theunynck hunkeren naar de medemens en geven eenzaamheid een plek onder de mensen. Pas wanneer we samen zijn, zijn we een luisterend lied.

Van wat mensen gemaakt zijn. Van hoop. Hoop die als het eerste graan de kop opsteekt. Hoop dat je sneeuw kan zijn die dingen bedekt. Hoop dat alles kan en dat niets kapot kan. In de gedichten van Peter Theunynck gloort onder elk besef van eindigheid of onvolmaaktheid iets nieuws.

Van wat mensen gemaakt zijn. Van vragen, onzekerheden en twijfel. Zelden van antwoorden. Van tegenstellingen ook; het besef dat het zuiverste zingen van de harp ook het bloed onder je nagels vandaan haalt. De gedichten van Peter Theunynck zijn helder, maar nooit eenduidig. Ze stellen zichzelf en elkaar voortdurend in vraag. Ze herhalen en draaien elkaars zinnen om op zoek naar het meest bruikbare woord. Niets in deze poëzie lijkt definitief. Alles verglijdt, zoekt, vindt en zoekt opnieuw.

Van wat mensen gemaakt zijn. Van het zingen en diens zus de dans. De dans die overal is: in de bliksem, in het water, in de zwiepende takken of in het dartele van de jachthond. Zoals de vink is de mens voorbestemd om te zingen, zelfs al wordt hij soms monddood gemaakt. Peter Theunynck danst en zingt met de mooiste zinnen die je maar kan bedenken. *‘Uren zijn de stilste vissen die ik ken’, ‘het vloeipapier van een vrouw in de kamer’, ‘het is de zachtste buik die wonder baart’.*

Van wat mensen gemaakt zijn. Van woorden vooral. Want het woord is alles. Zelfs bloed gaat spreken en liefde begint te articuleren, te zuchten tussen tand en tong. Heb ik je ooit verteld, vraagt Peter Theunynck in één van zijn gedichten. In "Tijdrijder" vertelt hij honderduit met hart, ziel en taal over de mens en van wat hij gemaakt is.

[Report this ad](#)

[Report this ad](#)

Geplaatst in: [Gelezen](#) |

[BLOG OP WORDPRESS.COM.](#)